

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 210.626 van 24 januari 2011
in de zaak A. 189.892/X-13.911.**

In zake : 1. Jan JENNIS
 2. Christel JANSSENS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Philippe Van Wesemael
 kantoor houdend te 1050 BRUSSEL
 Louizalaan 137
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de stad ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Roland Pockele-Dilles en Frederik Emmerechts
kantoor houdend te 2000 ANTWERPEN
Stoopstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen :

1. Berten DE CANNE
2. Meta JANSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kris De Maere
kantoor houdend te 9051 SINT-DENIJS-WESTREM
Derbystraat 325
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 oktober 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 4 juli 2008 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen waarbij aan Berten De Canne en Meta Jansen de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een tuinberging op een perceel gelegen te Berendrecht, Antwerpsebaan, kadastraal bekend sectie B, nr. 415/c.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 190.695 van 19 februari 2009 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partijen hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 28 mei 2009. De tussenkomende partijen hebben een memorie ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 januari 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Sterckx, die loco advocaat Philippe Van Wesemael verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Frederik Emmerechts, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Nathalie De Brée, die loco advocaat Kris De Maere verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten werden uiteengezet in arrest nr. 190.695 van 19 februari 2009.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Identiteitsgegevens van de verzoekende partijen

Uiteenzetting van de exceptie

4. In een eerste exceptie doen de tussenkomende partijen gelden dat het inleidend verzoekschrift als “onontvankelijk/ontoelaatbaar” dient te worden afgewezen, nu het verzoekschrift, enerzijds, noch de plaats en datum van geboorte, noch het beroep van de verzoekende partijen vermeldt, zodat “de juiste identiteitsgegevens van de verzoekers (...) niet geverifieerd (kunnen) worden”, en, anderzijds, evenmin “de hoedanigheid waarin verzoekers tot het inleiden van hun verzoek menen te kunnen overgaan” vermeldt.

Beoordeling

5. Artikel 2, § 1, 2° van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: het algemeen procedurereglement) bepaalt wat volgt:

“Art. 2. § 1. Het verzoekschrift wordt gedagtekend en bevat :
(...)”

2° de naam, hoedanigheid, woonplaats of zetel van de verzoekende partij en overeenkomstig artikel 84, § 2, eerste lid, de gekozen woonplaats; (...).”.

Het inleidend verzoekschrift bevat de naam, de woonplaats en de gekozen woonplaats van de verzoekende partijen. Met betrekking tot de hoedanigheid wordt in het verzoekschrift aangegeven dat de verzoekende partijen aanpalende eigenaars zijn van het perceel waarop de bestreden stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft, hetgeen niet wordt betwist.

De exceptie wordt verworpen.

B. Tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

6. In hun verzoekschrift doen de verzoekende partijen gelden dat zij kennis hebben genomen van de bestreden stedenbouwkundige vergunning door mondelinge kennisgeving door de eerste tussenkomende partij op dinsdag 5 augustus 2008, dat zij vervolgens de stedenbouwkundige vergunning zijn gaan inkijken op de dienst stedenbouwkundige vergunningen van de stad Antwerpen op vrijdag 8 augustus 2008, dat zij per brief van 3 september 2008 eveneens schriftelijk door de tussenkomende partijen in kennis werden gesteld van de afgeleverde vergunning, dat de stedenbouwkundige vergunning tenslotte sinds 2 oktober 2008 uitgehangen werd langs de Antwerpsebaan en dat “tot op heden (...) geen aanvang (werd) gemaakt met de werken”.

7. De tussenkomende partijen werpen in een tweede exceptie op dat de vordering van de verzoekende partijen onontvankelijk is wegens laattijdigheid, nu de verzoekende partijen “in ieder geval in de loop van de maand juli 2008” reeds kennis hadden van het bestaan, de aard en de draagwijdte van de bestreden beslissing. Ze voeren onder meer aan dat ze de verzoekende partijen reeds tevoren op de hoogte hadden gesteld van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning en dat de verzoekende partijen de opeenvolgende stedenbouwkundige aanvragen “nauwgezet en van in den beginne opvolgden”.

De verwerende partij sluit zich in haar memorie van antwoord aan bij deze exceptie.

Beoordeling

8. De bestreden stedenbouwkundige vergunning diende noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend te worden, zodat krachtens artikel 4 van het algemeen procedurereglement, de beroepstermijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad of geacht moet worden er kennis van te hebben gehad.

Het mag evenwel niet in de macht van een potentiële verzoekende partij liggen, wanneer zij in de mogelijkheid is kennis te nemen van de bestuurshandeling die zij eventueel met een annulatieberoep wenst te bestrijden, die kennisneming voor onbepaalde tijd uit te stellen en daardoor de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven, zodat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de bedoelde bestuurshandeling buiten weten, zowel van de overheid van wie zij uitgaat, als van alle andere belanghebbenden, in het ongewisse wordt gehouden, met alle nadelige gevolgen van dien.

Het beginsel volgens hetwelk voorkomen moet worden dat de gelding van administratieve beslissingen te lang onzeker blijft, en dat aan voormeld artikel 4 van het algemeen procedurereglement ten grondslag ligt, eensdeels, en de noodzaak van een evenwichtige bescherming van de belangen en van de bouwheer en van de omwonenden en andere belanghebbende personen, anderdeels, brengen mee dat degene die meent te worden benadeeld door een stedenbouwkundige vergunning en die het bestaan van die vergunning moet vermoeden, de verplichting heeft om binnen een redelijke termijn gebruik te maken van de hem ter beschikking staande middelen om kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning.

Eens die redelijke termijn verstreken, neemt de termijn van 60 dagen om een annulatieberoep in te dienen, een aanvang.

Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop de verzoekende partij kennis had of

kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning, bijvoorbeeld door aan te tonen wanneer de kwetsieuze werken werden aangevat.

Het is dan weer zaak van de verzoekende partij in voorkomend geval aan te tonen dat zij binnen de redelijke termijn, via de geëigende middelen de nodige inlichtingen over de bestreden vergunning heeft proberen in te winnen.

Met de verzoekende partijen dient te worden vastgesteld dat de tussenkomenende partijen en de verwerende partij geen bewijskrachtige gegevens aanbrengen die aannemelijk maken dat de verzoekende partijen reeds “in de loop van de maand juli 2008”, en aldus voor 5 augustus 2008, kennis hadden of kennis konden hebben van de bestreden beslissing. Noch het feit dat de verzoekende partijen “de aanvragen (...) nauwgezet en van in den beginne opvolgden”, noch de omstandigheid dat zij op de hoogte werden gesteld van het feit dat een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning voor een tuinberging zou worden ingediend, impliceren dat de verzoekende partijen kennis hadden of konden hebben van de eventuele latere afgifte van een vergunning.

De exceptie wordt verworpen.

C. Belang

Uiteenzetting van de exceptie

9. De tussenkomenende partijen werpen in een derde en laatste exceptie op dat in het inleidend verzoekschrift niet is aangegeven op welke wijze de verzoekende partijen belang hebben bij het instellen van de vordering, hetgeen volgens de tussenkomenende partijen gelijk dient te worden gesteld met een gebrek aan belang.

In haar memorie van antwoord sluit de verwerende partij zich aan bij deze exceptie. Ze voegt eraan toe dat de verzoekende partijen niet beschikken over een rechtstreeks belang bij de vordering, nu de bestreden stedenbouwkundige vergunning volledig gestoeld is op de stedenbouwkundige voorschriften van een eerder verleende en door de verzoekende partijen niet bestreden verkavelingsvergunning, die “op gedetailleerde en dwingende wijze voorschrijft waar er een berging mag geplaatst worden, hoe groot en hoe hoog

deze mag zijn, welke materialen er gebruikt mogen worden etc...”. De verwerende partij meent derhalve dat het nadeel niet voortvloeit uit de bestreden beslissing, maar uit de eerdere verkavelingsvergunning en dat er geen causaal verband bestaat tussen het opgeworpen nadeel en de bestreden beslissing. In dit verband verwijst de verwerende partij tevens naar het arrest in de schorsingsprocedure, waarbij ze aanvoert dat “dit gebrek aan causaal verband (...) trouwens ook de reden (was) waarom de Auditeur en de Raad van State terecht geoordeeld hebben dat de verzoekende partijen niet beschikten over een MTHEN in de schorsingsprocedure”.

Beoordeling

10. Er is de Raad van State geen regelgeving bekend waaruit zou kunnen en moeten worden afgeleid dat het ontbreken van een uiteenzetting van het belang op zichzelf een annulatieberoep niet ontvankelijk zou maken. Aldus kan het gegeven dat in het inleidend verzoekschrift door de verzoekende partijen geen afzonderlijke rubriek wordt gewijd aan hun belang, op zich geen aanleiding geven tot de onontvankelijkheid van het beroep.

11. In het verzoekschrift vermelden de verzoekende partijen dat zij eigenaars zijn van een woning gelegen aan de Vossestaartstraat 11 te Berendrecht-Antwerpen en dat zij aanpalende eigenaars zijn van het perceel waarop de bestreden stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft. Tevens wordt aangegeven dat de met de bestreden beslissing vergunde tuinberging “helemaal rechts achteraan het perceel van de aanvragers (wordt) opgericht te paard op de perceelsgrens met het perceel van verzoekers”. Deze gegevens worden door de verwerende partij en de tussenkomende partijen niet betwist.

De verzoekende partijen hebben als eigenaar en bewoner van een goed dat grenst aan het perceel waarvoor de bestreden stedenbouwkundige vergunning is verleend in principe het vereiste belang bij het bestrijden van die vergunning.

De argumentatie van de verwerende partij met betrekking tot de definitief geworden verkavelingsvergunning die voor het betrokken perceel geldt,

doet geen afbreuk aan het zo-even vastgestelde belang van de verzoekende partijen, zeker nu in het eerste middel de strijdigheid van de bestreden stedenbouwkundige vergunning met de voorschriften van de bedoelde verkavelingsvergunning wordt aangevoerd. Voorts kan het vereiste belang niet worden gelijkgesteld met de schorsingsvereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De verwijzing naar de verwerping van de vordering tot schorsing op grond van het ontbreken van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is dan ook niet dienend.

De excepties worden verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

12. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af “uit de schending van artikel 4 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, uit de schending van artikel 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, uit de schending van de verkavelingsvergunning 002/0438(00) dd. 1 september 2006, uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht der bestuurshandelingen, uit de schending van het rechtszekerheids, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wegens het ontbreken van de rechtens vereiste grondslag en wegens machtsoverschrijding”. In het middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning strijdig is met de geldende verkavelingsvoorschriften, en dan meer bepaald met artikel 2.02, 1°, dat “uitdrukkelijk voor(schrijft) dat enkel ‘bergplaatsen en hokken’, met uitzondering van tuinhuisjes met een maximum bebouwde oppervlakte van 12 m², in de strook voor binnenplaatsen en tuinen mogen worden opgetrokken”. Volgens de verzoekende partijen voldoet de vergunde constructie helemaal niet aan de

kenmerken van een bergplaats of hok, en dient deze “veeleer als een tweede verblijf bij of uitbreiding van de nog op te richten woning op het perceel” te worden beschouwd. De verzoekende partijen leiden dit onder meer af uit “de afmetingen van het gebouw met een grondoppervlakte die groter is dan de op te trekken woning vooraan het perceel, het grote schuifraam, de materiaalkeuze, de isolatie (en) de geplande nutsvoorzieningen”. Volgens de verzoekende partijen wordt in het bestreden besluit hieraan geen enkele aandacht geschonken en wordt er, zonder enig onderzoek in concreto, vanuit gegaan dat de aanvraag voldoet aan de verkavelingsvoorschriften en verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening. Zij menen dan ook dat de vergunningverlenende overheid onzorgvuldig is geweest in haar feitenvinding en dat de in het bestreden besluit weergegeven motivering “kennelijk in strijd (is) met de verkavelingsvoorschriften en zodoende onwettig (is)”.

13. In haar memorie van antwoord werpt de verwerende partij vooreerst op dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten op welke wijze het bestreden besluit artikel 4 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel zou schenden, evenmin als dat het bestreden besluit zou genomen zijn met machtsoverschrijding.

Ten gronde betoogt de verwerende partij dat er wel degelijk een aanvraag werd ingediend voor het bouwen van een tuinberging, hetgeen blijkt uit “het opschrift op de aanvraag - de beschrijvende nota - de plannen, waarin telkens gesproken wordt van een ‘tuinberging’”, “het statistisch formulier ‘MODEL II’” en “het grondplan van de tuinberging”, waaruit blijkt dat “de tuinberging binnenin één open ruimte betreft zonder verdere indeling, hetgeen juist overeenstemt met de bestemming ‘bergplaats’”. Ze voert aan dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, zoals de afmetingen, het schuifraam, de materiaalkeuze, de isolatie en de geplande nutsvoorzieningen, niet in strijd zijn met de geldende verkavelingsvoorschriften en geen reden zijn om te twifelen aan de opgegeven bestemming van bergplaats. Voorts doet de

verwerende partij gelden dat het eventuele latere wederrechtelijke gebruik van de tuinberging door de tussenkomende partijen de geldigheid van het bestreden besluit niet aantast, nu een vergunning werd verleend voor een tuinberging en de vergunning dan ook enkel daarvoor kan worden gebruikt. De verwerende partij besluit dan ook dat noch de verkavelingsvoorschriften, noch het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

14. De tussenkomende partijen verwijzen uitdrukkelijk naar het betoog van de verwerende partij en stellen “alle argumenten van verwerende partij tot de hunne (te) maken”. Voor het overige voegen de tussenkomende partijen geen wezenlijk nieuwe argumenten toe.

15. Ook de verzoekende partijen voegen in hun memorie van wederantwoord geen wezenlijk nieuwe argumenten aan hun betoog toe.

Beoordeling

16. Met de verwerende partij en de tussenkomende partijen dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten op welke wijze het bestreden besluit artikel 4 DRO, alsook het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel zou schenden, evenmin als dat het bestreden besluit zou genomen zijn met machtsoverschrijding.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

Voor het overige zal het middel slechts worden onderzocht, voor zover het door de verwerende partij en de tussenkomende partijen is begrepen en beantwoord.

17. Het wordt niet betwist dat het betrokken perceel lot 1 betreft van de op 1 september 2006 door het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen vergunde verkaveling.

Artikel 2.02 van de stedenbouwkundige voorschriften van de voormelde verkaveling bepaalt onder meer wat volgt:

“2.02. Strook voor Binnenplaatsen en Tuinen

Tussen de strook voor hoofdgebouwen

en de achtergrens van het perceel

A. Tot op een diepte van 47 m gemeten vanuit de rooilijn:

1° Bebouwing

Bergplaatsen en hokken waarvan de gezamenlijke oppervlakte max. 10% van de perceelsoppervlakte bedraagt op te richten ná of gelijktijdig met het hoofdgebouw

2° Plaatsing van de gebouwen

a) Gevel gericht naar het hoofdgebouw:

Op minimum 10 m achter de strook voor hoofdgebouwen

b) Overige gevels:

- binnen de bouwstrook aangeduid op het plan en verder

- hetzij op de perceelsgrens, hetzij op minimum 3 m afstand ervan

Gevels op de perceelsgrens dienen te worden uitgevoerd in een steense muur van dragend baksteenmetselwerk te paard op de perceelsgrens.

3° Bouwhoogte

Gemeten van het grondpeil:

a) tot de bovenkant van de deksteen: maximum 3 m

b) tot de bovenkant van de nok van een zadeldak: maximum 6 m

met dien verstande dat de hoogte van het gebouw daarenboven moet begrepen zijn binnen een hoek van 45°, gemeten vanaf 3 m boven het grondpeil op 3 m afstand van elke perceelsgrens

4° Welstand van de gebouwen

a) Dakvorm:

1) Gebouwen geplaatst op de perceelsgrens: plat dak

2) Overige gebouwen: plat dak of schuin dak

met een maximum helling van 45°

b) Materialen:

1) Voor de gevels:

Alle gevels in gevelbaksteen of bepleistering, eventueel te combineren met hout, natuursteen of metaal.

Geen blinde gevels toegestaan.

2) Voor bedekking van schuine daken: pannen, (kunst-)leien, zink, koper

c) Aanleg van de strook:

Het niet bebouwde gedeelte van de strook dient als tuin te worden aangelegd en als dusdanig te worden gehandhaafd.

(...)”.

5° Tuinhuisjes

In afwijking op voorgaande bepalingen zijn houten tuinhuisjes toegestaan onder volgende voorwaarden:

- met een nokhoogte van maximum 3 m

- met een bebouwde oppervlakte van maximum 12 m²

- op te richten op minimum 2 m van de perceelsgrenzen en op min. 5 m van de achtergevelbouwlijn

(...)”.

18. De verzoekende partijen voeren in wezen aan dat de door het bestreden besluit vergunde tuinberging niet voldoet aan het voormelde stedenbouwkundig voorschrift, omdat het gebouw niet de kenmerken vertoont van een bergplaats of hok en het bedoeld is voor een ander gebruik dan aangevraagd.

19. Hoewel het in de eerste plaats de aanvrager van de vergunning is die de constructie kwalificeert waarvoor hij de stedenbouwkundige vergunning aanvraagt, komt het nadien aan de vergunningverlenende overheid toe om uit te maken wat het werkelijke gebruik is waartoe de bouwwerken zijn bestemd en om mede daarop steunende, de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning zowel in feite als in rechte op haar toelaatbaarheid uit stedenbouwkundig en planologisch oogpunt te toetsen.

De verkavelingsvoorschriften zelf geven geen omschrijving van het begrip “bergplaats”, zodat moet worden gekeken naar de spraakgebruikelijke betekenis ervan. In de Van Dale wordt “bergplaats” als volgt gedefinieerd: “(de) plaats, ruimte waar iets wordt of kan worden opgeborgen, bewaard”.

De verkavelingsvoorschriften zijn daarentegen wel zeer specifiek omtrent de voorwaarden van plaatsing, bouwhoogte, dakvorm en materialen van de in die zone toegelaten bergplaatsen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het vergunde gebouw, wat oppervlakte, inplanting, hoogte, dakvorm en materiaalkeuze betreft, voldoet aan de voormelde stedenbouwkundige voorschriften die gelden voor bergplaatsen, hetgeen door de verzoekende partijen overigens niet wordt betwist. Tevens dient vastgesteld te worden dat de binnenruimte van het vergunde gebouw een open ruimte betreft, zonder enige verdere indeling. De voormelde gegevens in acht genomen, brengen de verzoekende partijen geen doorslaggevende argumenten aan die aantonen dat de vergunningverlenende overheid bij de bepaling van het werkelijke voorwerp van de aanvraag onzorgvuldig is geweest. De omstandigheid dat de tuinberging wordt voorzien van een schuifraam en wordt geïsoleerd, alsook dat er nutsvoorzieningen zullen worden voorzien, is niet van aard dat de vergunningverlenende overheid diende te oordelen dat het gebouw niet de aangevraagde functie van tuinberging zou

hebben en zou worden gebruikt als een gebouw voor huisvesting bij de op te richten woning. Waar de verzoekende partijen stellen dat de tussenkomen de partijen hen “mondeling” hebben bevestigd “dat de ‘berging’ hoofdzakelijk zal dienen als speelruimte voor de kinderen” dient te worden opgemerkt dat de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van de aanvraag enkel rekening kan houden met de aan haar voorgelegde gegevens, in het bijzonder zoals die blijken uit het bouwdoossier.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat de vergunningverlenende overheid redelijkerwijze kon overwegen dat het voorwerp van de aanvraag het oprichten van een tuinberging betreft en dat de aanvraag in overeenstemming is met de daarop van toepassing zijnde verkavelingsvoorschriften. De verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat de in het bestreden besluit weergegeven motivering in dit verband onwettig is.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

20. De verzoekende partijen putten een tweede middel uit “de schending van artikel 4 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, uit de schending van artikel 19, laatste lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht der bestuurshandelingen, en uit de schending van het rechtszekerheids, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”. De verzoekende partijen voeren aan dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat de vergunningverlenende overheid de aanvraag onvoldoende heeft getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening, “en in het bijzonder of de aanvraag geen te grote negatieve impact genereert voor de omwonenden en de onmiddellijke burens”, waaronder zichzelf. Volgens de verzoekende partijen kon de motivering in dit verband niet

worden beperkt “tot een loutere toetsing aan de geldende verkavelingsvergunning”. Voorts zetten de verzoekende partijen uiteen dat de aanvraag “wel degelijk volstrekt onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening ter plaatse, die wordt gekenmerkt door ééngezinswoningen met hoogstens een kleine berging of tuinhuisje in de tuin, en dit op respectabele afstand van de perceelsgrens”. In die zin voeren de verzoekende partijen nog aan dat de geplande tuinberging “grote schade zal toebrengen aan het uitzicht van verzoekers doordat te paard op hun eigendomsgrens, over een volledige lengte van 15 meter, een blinde muur zal worden opgetrokken met een hoogte van 3 meter”.

21. In haar memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten op welke wijze het bestreden besluit het rechtszekerheids-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zou schenden.

Ten gronde voert de verwerende partij aan dat ze de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening wel degelijk afdoende heeft onderzocht, hetgeen “moge blijken uit het gegeven dat (zij) kennis genomen heeft van de vergunningsaanvraag, waarin een fotodossier opgenomen is, waarop de tuin en de constructies in de tuin van de verzoekende partij duidelijk te zien zijn (en dat zij) de bouwplannen van de vergunningsaanvrager heeft goedgekeurd, waarop kaartjes te vinden zijn van het pand van de aanvrager in relatie tot de onmiddellijke omgeving”. Tevens citeert ze ter onderbouwing van haar stelling een deel van de motivering van het bestreden besluit. Voor het overige doet de verwerende partij gelden dat ze in casu zelfs kon volstaan met een verwijzing naar de verenigbaarheid van de aanvraag met de verkavelingsvoorschriften, nu deze zeer gedetailleerd zijn en de aanvraag ermee in overeenstemming is. Ze voegt eraan toe dat “de overeenstemming van de aanvraag met de verkavelingsvergunning, (...) ook haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening (onderschrijft), zonder dat dit nog eens opnieuw uitvoerig en in detail in de bestreden beslissing moet worden uiteengezet”.

22. Ook met betrekking tot het tweede middel verwijzen de tussenkomende partijen uitdrukkelijk naar het betoog van de verwerende partij en stellen ze “alle argumenten van verwerende partij tot de hunne (te) maken”.

23. In hun memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen geen wezenlijk nieuwe argumenten toe.

Beoordeling

24. Met de verwerende partij en de tussenkomende partijen dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten op welke wijze het bestreden besluit het rechtszekerheids-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zou schenden.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

25. Aan de door de verzoekende partijen geschonden geachte motiveringsplicht is voldaan, wanneer de beslissing duidelijk de met de goede plaatselijke ordening verband houdende redenen opgeeft waarop de vergunningverlenende overheid haar beslissing steunt, derwijze dat het voor de aanvrager mogelijk is met kennis van zaken tegen de bestreden beslissing op te komen.

In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole mag de Raad van State niet zijn beoordeling van de goede plaatselijke ordening in de plaats stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Hij is wel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de mate dat voor het gebied waarin het betrokken perceel gelegen is, een verkavelingsvergunning bestaat met voldoende gedetailleerde stedenbouwkundige voorschriften, volstaat in beginsel een toetsing van de aanvraag aan die voorschriften voor de beoordeling van de overeenstemming ervan met de goede plaatselijke aanleg. Enkel in de mate dat de

verkavelingsvergunning over sommige aspecten van de goede plaatselijke ordening het stilzwijgen bewaart of daarover een eigen beoordelingsruimte laat, moet de vergunningverlenende overheid overgaan tot een eigen beoordeling van de bouwaanvraag en in haar beslissing toereikend verantwoorden waarom, rekening gehouden met alle relevante feitelijke omstandigheden, de bouwaanvraag te dien aanzien - eventueel - geen problemen oplevert.

Het bestreden besluit bevat de volgende ter zake relevante motivering:

“Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.

De aanvraag betreft het bouwen van een tuinberging op de perceelsgrenzen.

De tuinberging wordt opgericht in een zone voor binnenplaatsen en tuinen.

De voorgestelde bouwdiepte en bouwhoogte van de tuinberging alsook de plaatsing ervan voldoen aan de voorschriften van de verkaveling.

De materialen van de tuinberging voldoen aan de voorschriften van de verkaveling en sluiten aan bij de materialen van de bebouwingen in de omgeving.

De muren van de tuinberging op de perceelsgrenzen worden uitgevoerd in volle baksteen 18 centimeter dik overeenkomstig artikel 21.1 van de gemeentelijke bouw- en woning verordening.

De voorliggende weg is voldoende uitgerust”.

Zoals bij de bespreking van het eerste middel is gebleken en zoals wordt weergegeven in de voormelde overwegingen, voldoet de aanvraag aan de stedenbouwkundige voorschriften die gelden voor bergplaatsen binnen de verkaveling. Deze stedenbouwkundige voorschriften zijn voldoende gedetailleerd, zodat de voormelde overwegingen kunnen volstaan voor de beoordeling van de overeenstemming van de aanvraag met de goede plaatselijke aanleg. Het feit dat deze stedenbouwkundige voorschriften bepalen dat de gezamenlijke oppervlakte van de bergplaatsen en hokken max. 10% van de perceelsoppervlakte mag bedragen, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Voorts overweegt het bestreden besluit dat de aanvraag voldoet aan artikel 21 van de Bouw- en Woonverordening van de stad Antwerpen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Art.21 Minimum dikte van muren
Algemeen.

Bovenvermelde muurdikten hebben betrekking op bakstenen muren. Scheidsmuren mogen opgericht worden met een dikte van 28 cm in fundering en 18 cm in opstand op voorwaarde dat volle baksteen (rijnvorm, boerkens, superboeren of genormaliseerde baksteenformaten) met minder dan 15% perforaties, in kruisverband verwerkt, gebruikt worden.

Voor scheidsmuren in fundering 28 cm en in opstand 28 cm mogen geperforeerde snelbouwbakstenen gebruikt worden met een holle ruimte van minder van 40% op voorwaarde dat zij verwerkt worden in kruisverband.

Indien een scheidsmuur ingevolge de opgelegde bouwwijze tevens fungeert als zichtbare buitengevel waarvoor het gebruik van paramentsteen (siersteen) opgelegd wordt, zal deze muur in opstand min. 28 cm dikte hebben.

21.2 Voor gebouwen in baksteen met gevelhoogte kleiner dan 11 meter (tot bovenkant kroonlijst).

- scheidsmuren: in fundering 28 cm, in opstand 18 cm;
ofwel: in fundering 18 cm, in opstand 18 cm;
- buitengevels: in fundering 28 cm, in opstand 28 cm;
- binnenconstructiemuren: in fundering 18 cm, in opstand 14 cm”.

Aldus dient besloten te worden dat de hierboven geciteerde motivering van het bestreden besluit volstaat voor de beoordeling van de goede plaatselijke ordening. Uit de stelling van de verzoekende partijen dat de onmiddellijke omgeving zou worden gekenmerkt door “ééngesinswoningen met hoogstens een kleine berging of tuinhuisje in de tuin, en dit op respectabele afstand van de perceelsgrens” kan niet worden afgeleid dat de beoordeling van de goede plaatselijke ordening kennelijk onredelijk zou zijn.

In die omstandigheden kan evenmin besloten worden tot een schending van artikel 4 DRO.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, elk voor de helft.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 250 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig januari 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens